

Skabelsen

En evig og almægtig Gud

Findes der en evig og almægtig Gud, der har skabt alle ting, alt det som omgiver os – både synlige og det usynlige?

Spørgsmålet er dobbelt: Findes en almægtig Gud ? og, hvis svaret er ja: Er det er denne gud, der er den suveræne skaber af alt, hvad universet rummer?

Altså: Findes der en evig og almægtig gud?

Spørger vi videnskaben, som på mange områder fortæller os, hvad vi skal tro og mene, kan de lære på trods af deres indsigt og viden ikke give os et entydigt svar. Videnskaben kan ikke afvise, at der findes en Gud, men som fysisk og som konkret og målbar Gud findes han ikke ud fra målemetoder, vi råder over i dag.

Svaret kan ikke overraske, for hvis videnskaben kan måle og veje Guds eksistens, så er Gud jo heller ikke Gud. Så ville videnskaben i stedet være den øverste myndighed, der står over Gud og kan afgøre, om Gud faktisk er Gud.

Hvis Gud ikke er fysisk målbar, kunne vi i stedet søge i vort eget indre for om muligt at finde guddommen der og derved erkende Guds eksistens. Men det giver heller ikke et brugbart svar. For selv om hver enkelt af os kan danne os et billede af en eller anden Gud, så bygger hvert enkelt af disse gudebilleder på den enkeltes erfaringer, oplevelser, håb eller frygt. Billederne er individuelle drømmebilleder, og de har intet at gøre med en evig og levende Gud. De kan i det højeste være udtryk for en længsel efter Gud. Men det er noget andet.

Hvis vi går til verdens mange religioner, får vi heller ikke noget brugbart svar. Problemet er, at i mange religioner går vejen til erkendelse af Gud gennem meditation og selvforydelse, - en form for søgen i sig selv. Men det giver – som nævnt ovenfor – ikke ét, men uendelig mange svar på, hvem Gud er. Og vi søger ikke en guddom, der er mangfoldig og tilpasset hvert enkelt menneskes evne til at gøre sig forestillinger. Vi søger derimod en Gud, der er den eneste ene, den evige og almægtige.

Bibelens svar

Blandt alle religioner skiller kristendommen sig ud fra de andre på flere afgørende måder. Bibelen gør krav på, at være Guds åbenbaring af sig selv, og her vidner Gud om sig selv og siger:

”Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er én.” 5.Mos.6:4.

Gud vidner altså om sig selv, at han er én – ikke mange. Det betyder blandt andet, at når Gud er én, må alle have mulighed for at lære denne ene Gud at kende på samme måde ud fra det samme grundlag. Og det grundlag er Bibelen. Det sidste er en påstand, men lad os se på Guds vidnesbyrd om sig selv og se, om det taler sandt.

Et af disse vidnesbyrd lyder: ”Husk, hvad der skete tidligere, for længe siden! For jeg er Gud, der er ingen anden, jeg er Gud, der er ingen som jeg. Fra begyndelsen har jeg forkyndt fremtiden, i fortiden det, der endnu ikke var sket.” Es.46:9-10.

Gud slår fast at, han er den eneste, og at han vil måles på, om det, han forkyndte fra begyndelsen, også er sket i praksis, så det kan iagttages.

Er par eksempler, der bekræfter at Guds profetier er gået i opfyldelse:

- Gennem Moses forudsagde Gud for det første, at jøderne skulle spredes ud over hele jorden for igen at samles igen i landet Israel. Og det skete, ganske som det blev profeteret: Først blev jøderne spredt ud over hele jorden, og nu senest har vi selv været vidne til, at de igen er blevet samlet i landet Israel.
- Det blev også profeteret, at Jesus, Guds søn skulle fødes for at lide og dø for igen at opstå fra de døde. Også det skete, ganske som Gud havde forudsagt det. Jesu liv, hans død og opstandelse er bevidnet af mange og er historiske fakta. Og endnu en profeti, som kun kan fattes i tro: at Jesus døde for al verdens synd, så enhver, der tror på ham, ejer syndernes forladelse og evigt liv.

Er der andre håndgribelige tegn på Guds eksistens ud over de historiske fakta?

Et af Bibelens svar lyder:

"Himlen fortæller om Guds herlighed, hvælvingen beretter om hans hænders værk; dag forkynder det til dag, nat kundgør det til nat. Der lyder ingen ord, ingen tale, uden at deres røst høres; deres røst når ud over hele jorden, deres ord til verdens ende." ^{Sal.119,2-5.}

Det siges altså,

1. at himlen og al det skabte vidner om Guds herlighed.
2. at det sker uden ord eller tale, og alligevel når dets røst ud over hele jorden.

Den fysiske verden, der omgiver os, vidner stiltiende om, at Gud eksisterer, at både den synlige og den usynlige verden er hans hænders værk. Det sker uden ord, og dog er vidnesbyrdet så klart, at ingen af os kan afvise det. Alligevel er det netop, hvad de fleste gør. Det til trods er Bibelens Gud den eneste evige og almægtige Gud. Og et af de mest afgørende og gennemgående vidnesbyrd i Bibelen er, at Gud er skaberen og opretholderen af alle ting.

Er det vigtigt, at Gud er skaberen?

Fra tid til anden bliver det sagt, at det ikke kan være så afgørende med skabelsesretningen, for det væsentlige for en kristen må vel være, at man tror på Jesus - eller, at det vel ikke kan være afgørende om Gud skabte verden på 6 dage eller over en længere periode. Det lyder fornuftigt og rigtigt og er alligevel forkert. For af flere grunde er det afgørende vigtigt, at Bibelens skabelsesberetning både er sand og konkret.

For det første er det Guds vidnesbyrd gennem hele Bibelen, at han og ingen anden er den, der har skabt alle ting ved sit ord. Han er "Himlens og jordens skaber". Det siges som det mest gennemgående udsagn i Bibelen, og fordi det er Guds ord, er det sandt. Guds ord må modtages i tro, også når vi ikke kan gribe det, og når det ikke passer os.

Hvis man nemlig forestiller sig, at Bibelen kun er Guds ord på visse områder og i bestemte afsnit, så har vi sat os til dommer over Guds ord, og dermed har vi afsat Gud som Gud. For så er vi de bedrevidende, der kan afgøre, hvad Gud skulle have sagt eller ment - blandt andet, at han er skaberen. Hvis vi på den måde gør os selv til Gud, så står vi samtidig med et andet problem: For hvem af os har så retten til at afgøre, hvad Gud har sagt eller ikke sagt eller ment. Er det flertallet, der afgør det, eller er det de skriftkloge eller teologer, eller er vi tilbage i hedenskabets uendelige mange gudsopfatelser?

Sandheden er, at hvis hele Bibelen ikke er Guds ord, det vil sige: Guds åbenbaring om sig selv ved Helligånden, så ved vi ikke andet om Gud end det, vi kan ane genne skaberværket. Alt andet er menneskabte illusioner.

Men nu er Gud den, som *har* skabt alle ting ved sit sande og evige ord, og vi vil nedenfor citere nogle af de steder i bibelen, hvor Gud beskrives som skaberen. I øvrigt anbefales det den enkelte selv at læse Bibelen og lade sig overvælde af, hvor stærkt Gud vidner om sig selv som skaberen.

Her nogle få citater:

”For alle folkenes guder er intet værd, men Herren skabte himlen.” Sl. 96:5.

”Før mig blev der ikke dannet nogen gud, efter mig vil der ingen være; jeg, kun jeg, er Herren, der er ingen anden frelser end mig.” Es.43:10b-11.

”Jeg danner lys og skaber mørke, jeg frembringer fred og skaber ulykke, jeg, Herren, frembringer alt dette.” Es.45:7.

”Det er mig, der har frembragt jorden og skabt menneskene på den. Mine hænder har spændt himlen ud, og jeg befaler over hele dens hær.” Es.45:7.

”Hør mig, Jakob, Israel, som jeg har kaldet! Jeg er den samme; jeg er den første, og jeg er den sidste. Det var min hånd, der grundlagde jorden, min højre hånd spændte himlen ud; kalder jeg på dem, står de der alle sammen.” Es.48:12-13.

”I sin kraft skabte han jorden, i sin visdom grundlagde han verden, i sin indsigt spændte han himlen ud.” Jer.51:15.

”I ham (Jesus) blev alting skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham.” Kol.1:16-17.

Sammenhængen mellem Jesus og skabelsen vender vi tilbage til. Her vil vi blot konstatere, at skabelsen og Jesus er uløseligt forbundet med hinanden. Og derfor giver det ikke mening at påstå, at man kan tror på Jesus og samtidig tillade sig at fornægte Guds vidnesbyrd om skabelsen. De, som gør det, vil i evigheden gå glip af lovsangen til Guds ære: ”Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få pris og ære og magt; for du har skabt alle ting, af din vilje blev de til og blev skabt.” Åb.4:11.

Skabelse eller udvikling

I året 1859 udgav Charles Darwin bogen ”Arternes oprindelse” hvori han fremlægger en teori om, at alt levende er sket ved udvikling gennem selektion – det, som i daglig tale kaldes udviklingslæren.

Udviklingslæren er fortsat den teori, som de fleste anerkender som læren til sand forståelse af skabelsen. Men det er stadig kun en teori baseret på indicier, og teorien er ikke bevist på nogen måde. Udviklingslæren er tvært imod i strid med det faktum, at skaberværket i sit underfulde væsen understøtter Guds vidnesbyrd om, at han er skaberen.

Det til trods har valget siden Darwin stået mellem at tro på udviklingslæren eller at tro, at Gud er skaberen. Mange har forsøgt at kombinere udviklingslæren med troen på Gud som skaber i form af en tro på, at Gud har styret udviklingen. Men Guds vidnesbyrd er anderledes, og de, som tror på en udvikling styret af Gud, sætter sig til dommer over skabelsesberetning, sådan som Gud har åbenbaret den i Bibelen.

Flertallet har valgt at tro på udviklingslæren på trods af, at den ikke indeholder nogen troværdig forklaring på altings opståen og opretholdelse. Når de alligevel fastholder troen på udviklingslæren, skyldes det flere

forhold. For det første er det den tro, som de fleste medier hylder og forkynder som værende sandhed og sund fornuft, og som af medierne hele tiden bliver understøttet med såkaldte videnskabelige beviser. Det gøres samtidig med, at troen på Gud og skabelsesberetningen nedgøres og latterliggøres. Og hvem ønsker at blive stemplet som værende tosegod, når man nu er blevet enige om, at udviklingslæren er sand og "videnskabelig" bevist? Og bag denne synlige udvikling skjuler sig det usynlige forhold, at Satans mål er at gøre Gud til en løgner. Og sådan er det blevet, idet udviklingslæren antages som sandhed, mens skabelsesberetningen anses for at være utroværdig.

Sandheden er imidlertid, at udviklingslæren hverken er sand eller sandsynlig. Det kræver ikke megen indsigt at forstå, at de uendeligt mange muligheder, der ligger i hvert enkelt individs gener, ikke kan være dannet ved, at den bedst egnede har overlevet, sådan som det udtrykkes. Hertil kommer at alt levende med alle de forskellige arter er indbyrdes tilpasset hinanden på en måde som logisk set ikke kan skyldes en udvikling.

En særlig udgave af udviklingslære kaldes Intelligent design, forkortet ID. Ifølge Wikipedia er det "en pseudovidenskabelig hypotese om, at visse egenskaber ved universet eller levende væsner bedst forklares som resultatet af en intelligent årsag." Sagt med almindelige ord, så anser man det for sansynligt, at universet og alle levende væsener er så komplekse, at der må have stået en intelligens bag ved udviklingen af det skabte. ID har som sådan ikke noget med religion eller kristendom at gøre. Det er videnskabelig teori, der har sit udspring i udviklingslæren, fordi den er mangelfuld i sine forklaringer. Når ID har betydning i kristen sammenhæng, skyldes det, at mange kristne har taget ID til sig som det kompromis, de kan leve med. Det giver på den ene side en forklaring på, at Gud ved sin guddommelige intelligens har styret udviklingen samtidig med, at man accepterer den generelle tro på udviklingslæren.

Men det er én af Satans forførelser af menigheden. For det første nedgør det Guds skabelsesberetning til en beretning, man ikke bør fæste lid – idet mindste ikke som den forkyndt os i Bibelen. Resultatet er at man gør Gud utroværdig. For det andet gør man sig selv til dommer over Gud, når man tillader sig at kalde Gud for intelligent – idet man måler Gud med en menneskelig målestok. Men det er blasfemisk, for Gud er Gud den evige og almægtige og ikke et menneske med menneskelige egenskaber, som det er givet os at bedømme ud fra vor jordiske og dermed syndige visdom. Gud er evighedens Herre og lader sig ikke bedømme. Guds væsen og Guds veje og tanker er langt over vore. De er himmelske, de er hellige.

Det er ikke fordi udviklingslæren er troværdig, at den har erstattet Gud som alle tings skaber. Dybest set skyldes det primært, at troen på Gud som skaber indeholder et rædselsvækkende element for de fleste. For hvis Gud er alle tings skaber, så er det enkelte menneske også skabt af Gud, og det samme menneske må på dommens dag stå til regnskab for Gud og dømmes ud fra sine gerninger.

Da udviklingslæren tog sin begyndelse med Darwin lød der et råb, der bredte sig som en løbeild over hele jorden: "Gud er død, for Gud er alligevel ikke skaberen, og så skal vi ikke længere dømmes af Gud." Ikke at det som sådan var et nyt oprør mod Gud, for det har siden syndefaldet været der, men det blev gjort til sandhed med udviklingslæren.

Men dette sataniske oprør mod Gud, mon det gør nogen forskel? I forhold til Satan og hans forførelse af menneskene er svaret et nej. For Satan var en løgner fra begyndelsen, og han er det stadig, blot er det i forhold til skabelsen blevet endnu mere åbenbart. I forhold til Gud gælder det fortsat, at Gud er evigt den samme. Men oprøret mod Gud gør en forskel for mennesket. For den, der ved at tro på udviklingslæren fravælger at tro på Gud som skaber, gør Gud til en løgner. Det sker ikke ustraffet – hverken for den, der forkynder løgner, eller for den, der tror på løgner. Og i den forbindelse siger Bibelen, at Guds dom tager sin begyndelse med Guds hus.^{1.Pet.4:17.}

Jesus og skabelsesberetningen

At Jesus er uløseligt knyttet sammen med skabelsen fremgår tydeligt af Guds ord:

"I ham blev alting skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham." Kol.1:16-17.

Mere klart kan det ikke siges. Og det er netop det, som de fireogtyve ældste i Himlen forkyn-der, når de tilbeder Gud med ordene: "Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få pris og ære og magt; for du har skabt alle ting, af din vilje blev de til og blev skabt." Åb.4:11.

For at se, om skabelsesberetningen siger noget om forbindelsen mellem Guds ord og Jesus, vil se på de første sætninger af skabelsesberetningen: "I begyndelsen skabte Gud himlen og jor-den. Jorden var dengang tomhed og øde, der var mørke over urdybet, og Guds ånd svævede over vandene. Gud sagde: "Der skal være lys!" (gl. overs: Der blive lys!). Og der blev lys. Gud så, at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket." 1.Mos.1:1-4.

Skabelsen begynder med at Gud taler og siger: "Der blive lys!" Og når Gud taler, er det natur-ligvis Guds ord, der tales. Men Guds ord er Jesus. "For det, der var i begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til ad, som er." Joh.1:1.

I begyndelsen og før skabelsen har fundet sted lader Gud os vide, at han og Jesus er ét og at Jesus er Ordet. Og Gud bruger dette skaberord - Jesus, til at skabe det synlige og det usynli-ge, troner og herskere, magter og myndigheder. For ved Jesus og til Jesus er alting skabt.

Når Gud som det første siger: "Der blive lys!" kan det ikke være solens lys, der tales om, for solen blev først skabt på den tredje dag, så der må være tale om en anden slags lys. I Bibelen tales der om en anden slags lys kaldet "Det sande lys". Det må derfor være det lys, som Gud begynder med at skabe. Det sande lys blev skabt, mens der var mørke over urdybet.

Vi finder en parallel til hertil i forbindelse med, at Jesus blev menneske: " Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er. I ham var liv, og livet var menneskers lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke." - - - "Lyset, det sande lys, som oplyser ethvert menneske, var ved at komme til verden. Han var i verden, og verden var blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke." Joh.1:3-5 og 9-10.

Gud skabte som det første, det sande lys, - det lys, der er til evigt liv. Det første, Gud gør, er altså at profeter om, at Jesus, der er det sande lys, skal komme til verden (blive lys) til frelse for dem, der vandrer i syndens mørke. For Gud havde fra evighed udvalgt hvert menneske til frelse ved tro på lyset.

Esajas profeterer om dette lys: "Det folk, der vandrer i mørket, skal se et stort lys, lyset skin-ner for dem, der bor i mørkets land." Es.9:1.

Og Paulus skriver til Korinterne: "Thi Gud, der sagde: »Af mørke skal lys skinne frem,« han har ladet det skinne i vore hjerter til oplysning og til kundskab om Guds herlighed på Jesu Kri-sti ansigt." 2.Kor.4:6.

Jesus selv vidner om det sande lys:

- Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.
Joh.8:12.

- Mens jeg er i verden, er jeg verdens lys." Joh.12:46.

- Som lys er jeg kommet til verden, for at enhver, som tror på mig, ikke skal blive i mørket.
Joh.12:46.

Det sande lys – Guds frelse ved Jesus - blev proklameret af Gud som det første i skabelsesberetningen. Det kom til jord med Jesus til oplysning og frelse for enhver, der tager imod lyset. Det skinner i mørket for dem, der sidder i mørkets og døden skygger.

Jesus siger: "Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde. For enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres. Men den, der gør sandheden, kommer til lyset, for at det skal blive åbenbart, at hans gerninger er gjort i Gud." ^{Joh.3:19-21.}

Skabelsens afslutning

Jesus siger: "Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå. Men den dag og den time er der ingen, der kender, hverken englene i himlen eller Sønnen, men kun Faderen" ^{Mar.13:31-32.} Og hos profeten Esajas læser vi, at Gud siger: "Nu skaber jeg en ny himmel og en ny jord; det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes, og ingen skal tænke på det." ^{Es.65:17.} Sagt med andre ord, så skal hele den synlige og den usynlige verden forgå og erstattes af noget nyt.

Vi kender ikke tidspunktet for, hvornår Gud lader alt det skabte forgå. Hverken vi, englene eller Jesus selv. Kun Faderen. Derfor er det ikke underligt at alle menneskelige beregninger og forudsigelser om jordens undergang er forkerte, for de er falske. Alligevel giver Gud i sit ord viden om, hvor den nye Himmel og den nye jord bliver virkelighed.

"Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord forsvandt, og havet findes ikke mere. Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem." ^{Åb.21:1-3.} Hvis man læser citatet i sammenhæng med det foregående kapitel, synes vor verden at forgå i forlængelse af Guds endelige dom, idet Gud samtidig skaber en ny Himmel og en ny jord, hvor retfærdighed bor.

I den forbindelse står der videre: "Og han, der sidder på tronen, sagde: Se, jeg gør alting nyt! Og han sagde: Skriv! For disse ord er troværdige og sande. Og han sagde til mig: Det er sket. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden." ^{Åb.21:5-6.} Det er overraskende, at Gud allerede, da Johannes nedskrev Åbenbaringsbogen, kunne sige: "Det er sket." Det skyldes, at Gud er evighedernes Gud, og hos ham er der ikke noget før eller nu, nogen fortid eller nogen fremtid. Han kender både det som var, det som er, og det som kommer. Alt hvad Gud den almægtige har besluttet er sket; det gælder også, hvornår jord og himmel skal forgå.

Et andet spørgsmål er, hvordan Himmel og jord skal forgå. Her er Guds ord lidt mere konkret: I salme 102 læser vi: "I ældgamle dage grundlagde du jorden, himlen er dine hænders værk. De går til grunde, men du består; de slides alle op som klæder, du skifter dem ud som en klædning. De skiftes ud, men du er den samme, dine år får aldrig ende." ^{Sl.102:26:28.} Denne profeti gentages i kapitel 1 i brevet til hebræerne.

To andre profetier: "Hele himlens hær opløses, himlen rulles sammen som en bogrulle, og hele dens hær visner bort, som løvet visner på vinstokken, og som figentræet visner." ^{ES.34:4.} Og parallelt hermed fra Åbenbaringsbogen: "Og himlen blev trukket væk, som en bogrulle rulles sammen, og hvert bjerg og hver ø blev flyttet fra deres plads." ^{Åb.6:14.} På overfladen kan det virke som et roligt forløb, som når en bogrulle bliver rullet sammen. Men sådan er det ikke, for hele himlens hær opløses, og hvert bjerg og hver ø bliver flyttet fra deres plads. Apostlen Peter sætter lidt andre ord forløbet: "Men de nuværende himle og den nuværende jord er i kraft af det samme ord blevet opretholdt og gemt til ilden på dommens dag, når de ugudelige mennesker skal gå fortabt." ^{2.Pet.3:7.} Og videre skriver han i samme kapitel: "Herrens dag vil komme som en tyv, og da vil himlene forgå med et brag, og elementerne vil brænde op, og jorden og alt det

menneskeskabte på den vil vise sig som det, det er. Da nu alle disse ting må gå i opløsning, hvor helligt og gudfrygtigt bør I da ikke leve, mens I venter på, ja, fremskynder Guds dags komme, da himlene skal gå op i luer og elementerne komme i brand og smelte. Men efter hans løfte venter vi nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor.” ^{2.Pet.3:10-13.}

Vi vil ikke bruge tid og kræfter på at gætte, hvordan det skal ske, for der er et langt vigtigere aspekt knyttet til disse profetier: Det skal ske, når de ugudelige mennesker skal gå fortabt. Derfor er budskabet om jordens undergang samtidig en opfordring til at leve et helligt og gudfrygtigt liv, så vi fremskynder Herrens dag.

Hvorfor? Fordi Jesus på den dag vil åbenbare sig synligt som Herre og Frelser, og på den dag skal alle, der tror på ham, mødes med ham i skyen og aldrig mere skilles. Sammen skal de leve evigt, og de skal med alle de hellige engle synge Guds og lammets sang i tilbedelse af ham, som sidder på herlighedens trone, Gud den almægtige, Himlens og jordens skaber.

Men i dag er nådens tid. I dag kalder Gud alle sine børn og formaner dem til at forkynde evangeliet for alle ugudelige, for at de må komme til tro på Jesus, så de på hin dag ikke skal gå fortabt, men eje evigt liv.

Afsluttende noter.

1. Tiden før Jesu Genkomst

Flere steder i Bibelen berettes om store naturkatastrofer, sygdomsepidemier, krige, hungersnød og menneskelig ulykke af et omfang, der er svært at forstå eller rumme - selv på trods af de sidste 100 års udryddelsesleje i Europa, Sovjet, Kina, Cambodja og Nordkorea. Men alle Bibelens profetier om det, som skal komme, er ikke enden i sig selv. Som Jesus siger: ”Folk skal rejse sig imod folk, og land imod land, sted efter sted skal der komme jordskælv, og der skal komme hungersnød. Dette er begyndelsen på veerne.” Og han fortsætter: ”For de dage skal være en trængselstid, som der ikke har været magen til fra skabelsens begyndelse, da Gud skabte verden, indtil nu og heller aldrig vil komme.” ^{Mar.13:8+19.}

Om alle disse ulykker er menneskeskabte, er ikke afgørende, selv om vor tid vidner om, at det kan være tilfældet. Det afgørende er, at det er tegn på Jesu genkomst. Derfor vil vi våge og bede, så vi er klar til at modtage Herren Jesus, når han kommer igen for at hente sine hjem til sig.

2. Jorden til beboelse.

Esajas siger: ”Dette siger Herren, himlens skaber, han som er Gud, han som dannede jorden og frembragte den, han som grundfæstede den; han skabte den ikke i tomhed, men dannede den til beboelse: Jeg er Herren, der er ingen anden.” ^{Es.45:18.} Der siges om skabelsen, at Gud skabte ikke jorden i tomhed. Det betyder, at alt var fuldkomment fra skabelsens morgen, at alt var i harmoni. Og Gud så, at alt var godt. Når det i dag ikke længere er tilfældet, skyldes det syndefaldet. Ved menneskets ulydighed kom synden ind i verden, så hele skabningen blev underlagt forgængeligheden. Paulus skriver: ”Skabningen blev jo underlagt tomheden, ikke fordi den selv ville, men på grund af ham, der gjorde det, og med det håb, at også skabningen selv vil blive befriet fra trældommen under forgængeligheden og nå til den frihed, som Guds børn får i herligheden. Vi ved, at hele skabningen endnu sukker og vander sig sammen.” ^{Rom.8:20-22.} I herligheden hos Gud vil syndefaldet være oprettet, for Gud skaber en ny himmel og en ny jord, og det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes, og ingen skal tænke på det.

Om det at jorden er skabt til beboelse: Gud gav menneskene at dyrke og underlægge sig jorden, fordi jorden blev skabt og tilpasset, så mennesket kan leve på hele jorden. Den jord din fod betræder, er Guds gave til dig. Og det forpligter på mange måder. Men vor slægt har fornægtet Guds gave ved misbrug af og ved

rovdrift på de ressourcer, som Gud har betroet os. Enhver, der vil, kan se, at vor omgang med Guds gave - joden, er til ubodelig skade for miljøet og for balancen i den natur, som Gud gav os fra begyndelsen.

3. Mennesket opgave efter skabelsen.

Da Gud havde skabt den synlige verden og skabt Adam og Eva, gav han dem opgaver: "Og Gud velsignede dem og sagde til dem: Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den; hersk over havets fisk, himlens fugle og alle dyr, der rører sig på jorden!" ^{1.Mos.1:28}. Befalingen er enkel og består af to dele:

- a. Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den.
- b. Underlæg jer jorden; hersk over havets fisk, himlens fugle og alle dyr, der rører sig på jorden.

Befalingerne er ikke til at tage fejl af – eller er de?

Hvorledes forholder det sig da med det at blive frugtbare og talrige? Jo, den gave, som Gud gav til samlivet mellem en mand og en kvinde, er så fin og så smuk, at Guds ord bruger det som billede på forholdet mellem Jesus og en frelst synder. Men med syndefaldet er denne gave blevet nedgjort, og i vor tid er gaven i de fleste medier blevet erstattet af utugt, utroskab og seksuel tilfredsstillelse med mennesket i centrum. Praktiseret homofili er blevet yndet blandt mennesker, skønt det er en vederstyggelighed hos Gud. At få eller fravælge at få børn er blevet en "menneskeret", - en ret, der også omfatter retten til at dræbe ufødte børn, der ikke er ønskede. Paulus beskriver det rammende med ordene: "Fordi de ikke regnede det noget værd at kende Gud, prisdav Gud dem til en forkastelig tankegang, så de gjorde, hvad der ikke sømmer sig." ^{Rom.1:28}.

Den anden del af befalingen om at herske er også blevet misbrugt til at gøre det onde. Historien viser os, at efter syndefaldet har menneskene med magt forsøgt at herske over hinanden med alt, hvad det har medført af ulykke, sorg, død, ødelæggelse og menneskelig elendighed. Ikke blot er magten brugt i forfærdelige krig. Magten er blevet brugt til at retfærdiggøre slaveri, arbejdslejre, til tvangsdåb og til mord i Guds navn. Endog på det personlige plan misbruges magten mellem arbejdstager og arbejdsgiver, mellem ægtefæller og mellem mennesker generelt, ja helt ind i de kristne menigheder.

På dommens dag vil alle blive stillet til regnskab for, hvordan vi har forvaltet Gud befaling i forhold til at blive mangfoldige og i forhold til, hvordan vi har brugt den magt, som Gud har betroet den enkelte i vores dagligdag, i hjemmet og i menigheden.

4. Himlen og jorden

I Salme 115:16 finder vi et udsagn om skabelsen: "Himlen er Herrens himmel, men jorden gav han menneskene." Det sidste udsagn om, at Gud skabte jorden til menneskene, er allerede nævnt ovenfor. Men udsagnet om, at Himlen er Herrens himmel, sætter et skel mellem Guds verden i himlen og vores verden her på jorden. Det er et skel mellem det absolutte og det relative, og det er et skel, som vi ikke kan overskride. Skellet gør, at vi i forhold til Guds ord må skelne mellem ord, der gælder det himmelske, og det ord, der gælder det jordiske. Jesus peger selv på skellet, når han spørger: "Tror I ikke, når jeg har talt til jer om det jordiske, hvordan skal I så tro, når jeg taler til jer om det himmelske?" ^{Joh.3:12}.

Herrens tanker er som nævnt ikke vore tanker, og hans veje er langt over vore. Det gælder på mange områder – også i forbindelse med skabelsen, som den er beskrevet i 1. Mosebog.

Intet menneske kan fatte, at Gud skabte verden på 7 dage. Derfor har mennesket gjort sig mange tanker om, hvordan det så – logisk set – i stedet kan være sket. Det er et af de områder, hvor Satan til stadighed spørger: "Mon Gud virkelig har sagt?" eller "Det kan han da ikke have ment sådan rent bogstaveligt!" Men modspørgsmålet lyder: "Hvorfor ikke?" Hvis dit svar på det spørgsmål baserer sig på menneskelig tankegang eller visdom, er svaret forkert, for overfor Gud har vi altid uret.

I forhold til skabelsesberetningen, som Gud har åbenbaret den i Bibelen, er det så lettere at tro, at Jesus bar alverdens synd, da han døde på korset til frelse for enhver, der tror, end at tro skabelsesberetningen? Eller er det lettere at tro, at alle de hensovede skal opstå med nye legemer i ét nu når Jesus kommer igen? Eller at tro, at Gud ved sit ord skaber nye himle og en ny jord? Hor er vanskeligheden? Den ligger ikke i Guds ords vidnesbyrd. Vanskeligheden ligger hos den, der har glemt skellet mellem den hellige og absolutte Gud i sin Himmels og mennesket på jorden. Gud vil, at vi ubetinget skal tro Ordet fra hans mund, som det er skrevet, uden at trække det ned på et jordisk niveau, hvor vi mener, det kan debatteres.

Gud er alle tings skaber, og i himlen berettes det, at ”når de fire væsener giver pris og ære og tak til ham, der sidder på tronen, og som lever i evighedernes evigheder, falder de fireogtyve ældste ned for ham, der sidder på tronen, og de tilbeder ham, som lever i evighedernes evigheder, og de lægger deres kroner ned for tronen og siger: Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få pris og ære og magt; for du har skabt alle ting, af din vilje blev de til og blev skabt.” Åb.4:9-11.

11-07-2019 / LSJ